

Páhi István

„Életem a fotózás.”

Zsámbékon született, 1950-ben. 1971-ben menekült Svédországba. Huszonöt éve dolgozik fotósként a göteborgi *Silvia királynő* gyermekkórházban.

Egy kiállításon találkoztam Páhi Istvánnal, és már akkor megragadott szerénysége, ahogy

három-négy kamerával a vállán dokumentált, élményfotókat készített.

Elmesélte, élete a fotózás, habár zenei pályára készült, de nem volt hallása, ezért aztán a fotózást választotta.

Kezdetben mindenféle egyebet csinált, volt villamos gépszerelő és tekerceselő, hajón dolgozott,

„Óraszíjakat készítettem, amiket saját magam értékesítettem az utcán, önellátó voltam, merthogy akkor még nem tudtam, Svédországban segít a társadalombiztosító. Amikor fényképezni kezdtem, és a lefotózott ember lába benne volt a képben, és éles volt a kép, akkor már jó volt a felvétel.”

Önképző tanfolyamokon fejlesztette tudását, mindjobban az érdekelte, ahogyan a fény rajzolata megőrökíti a valóságot. Hamarosan fotóversenyeken is szerepelt, ahol egymás után szerezte a babérkoszorúkat.

Első díjak nyerteseként több mint harmincöt diplomát láthatunk műhelye falán. „Harminchárom éve lakom Svédországban és így minden évre jut egy oklevél.”

Témái: majdnem minden, ami körülötte van, táj, ember. Portréin a gyermeki csodálkozást tudatosan választotta témájául. Életünket szeretné gazdagabbá tenni kiállításaival, fotóival. Minden jó kép - István örömforrása.

Páhi István barcelonai kiállításon nyert bronzdíja nemzetközi sikerének kezdete. A világkiállításon nyert érmek egyben bizonyítékok: a magyar fotóművészetet dicsérik.

Zsámbékra készül.

Harmincnégy év után, 2005-ben ott is kiállítja munkáit.

Kasza Imre

Munkái a Képtár mellékletben láthatók

Páhi István: Korai szerelem

Páhi István: Galambok